

Життя – то не писати чорновик,
А рвати, рити і горіти,
Ламатись там, де ти не звик
І серцем дихати, не тліти!
Живи, люби, цінуй цю мить,
Вона не буде на репіті.
Забудь образи – не болять,
Бо хто із нас життям не битий?

***

Цей кришталевий грудня подих...
Вже скаче близько сніжний кінь зими,
Сховався у шатах сутінкових,
Все обійнявши білими крильми.
Мороз малює ніжні витинанки
І Миколаю пише лист.
Дзвінкий криниці голос чути ранком,
Бо з кожного відерця ллється її хист.

***

У ліс сходжу, немов до храму,
Таємну сповідь тихо проведу.
І зникнуть втоми кілограми,

Я знову зможу все, не підведу!
Тут сойки чути голос і синички,
Легенько з гілки скік та скок...
І печеричок біле личко
Сховав задуманий пеньок.
Старенькі сосни шепчуть мантри,
Міцне гілля розчісує хмарки.
І пахне терпко глиця коріандром,
Встиливши їжакові голочки.

***

Я не стану осінньою мухою,
Бо замовкну навік і не слухатиму,
Не полізу у душу розпукою
І у двері твої не постукаю...
Час провіє всі спогади решетом,
Відбере лише краще на спомини.
Хай візьметься минуле мереживом,
Необтяжливим моїм досвідом.
Розминулась я десь із долею,
Перехрестя доріг не зімкнулися.
Ліпше бути синицею з волею,

Ніж журавкою в клітці замкнутій...